

paa Foreningens Regning, kun udbetales med højst 50 Kr. maanedlig i indtil 6 Maaneder imod nærmere Legitimation for, at den paagældende virkelig uddannes paa et passende Sted og viser sig skikket til Gerningen, medens Resten først udbetales imod Bevis for, at Uddannelsen er afsluttet, at den, som uddannes, underkaster sig den Kontrol, Justitsministeriet nærmere maatte foreskrive — og som her i Staden haabes ydet af Foreningen „Det røde Kors“ —, at Foreningen aarlig i de 2 første Aar efter Uddannelsen til Ministeriet indgiver Beretning om Foreningens og Sygeplejerskens Virksomhed, samt at de Foreningen tilhørende for Statstilskuddet anskaffede Rekvissitter i Tilfælde af Foreningens Opløsning kunne fordres afgivne til en anden Forening“.

I Skrivelse af 23. Marts s. A. — sammesteds Spalte 1031—32 — udtalte Justitsministeriet, at det til Opfyldelse af den nævnte Betingelse: Tilvejebringelse af Midler svarende til $1\frac{1}{2}$ Gang Statens Bidrag, ikkun kunde kræves, at Beløbet var sikret ved Tegning af Bidrag, og at ogsaa de for flere Aar tegnede Beløb maatte komme i Betragtning, saaledes at Betingelsen for at faa Statstilskud af 400 Kr. f. Eks. vilde være opfyldt, naar der for 2 Aar var tegnet aarlige Beløb af 300 Kr.

Justitsministeriet vilde derhos, „henset til den større Lethed, hvormed Indsamling af Bidrag i Købstæderne er forbunden, være tilbøjelig til at mene, at et Bidrag af 400 Kr. paa Landet kunde svare til et Bidrag af 600 Kr. i Købstæderne.“

I Henhold hertil blev den foreslaaede Bevilling vedtaget saavel af Folketinget, Rigsdagstidenden for 1880—81, Tillæg C., Sp. 457—58, som af Landstinget, sammesteds Sp. 649—50.

Paa Grundlag af det følgende Aars Finanslov af 12. Maj 1882 § 20. IV. E. udstedtes Justitsministeriets Bekendtgørelse af 26. Juni 1882 om Tilskud til Uddannelse og Etablering af kvindelige Sygeplejersker udenfor København, hvori de anførte Betingelser findes gengivne. En Redegørelse for Bevillingens Anvendelse findes i Rigsdagstidenden for 1882—83, Tillæg B, Spalte 263—272 i Anledning af et ikke tiltraadt Forslag paa Finanslovforslaget for Finansaaret 1883—84 om at forhøje Kontoen til 16 000 Kr., medens det Læge Trautner tillagte Honorar af 1 000 Kr. blev fornyet for 1 Aar, hvilket ogsaa skete ved flere af de følgende Finanslove. I Henhold til de i Anledning af de givne Oplysninger førte Forhandlinger udsendtes Justitsministeriets Bekendtgørelse af 23. Maj 1883 om Tilskud til Uddannelse og Etablering af kvindelige Sygeplejersker udenfor København, medens der redegjordes for Bevillingens Anvendelse i Skrivelse af 7. November 1883 — Rigsdagstidenden for 1883—84, Tillæg B, Sp. 379—382.

Ved Skrivelse af 3. s. M. — sammesteds Sp. 363—380 — havde Justitsministeriet stillet Forslag til tre Ændringer af Vilkaarene for Tilstaaelsen af Tilskud. Af disse blev det ene tiltraadt, idet der i Finanslov for Finansaaret 1884—85 § 20. IV. E. blev optaget en Bemærkning om, 1) at „Bidrag til Sygeplejeforeninger ydes efter de hidtil fulgte Regler, dog at der af det bevilgede Beløb kan ydes indtil 500 Kr. i Tilskud til de Udgifter, som medgaa til Hospitals- eller Sygehuspleje af de til Uddannelse antagne, som blive „syge under Uddannelsen“, hvilken Ændring derefter er optaget i Bekendtgørelse Nr. 40 af 24. April 1884.

De to andre Forslag vandt derimod ikke Tilslutning, men blev delvis genoptagne af Justitsministeriet i Skrivelse af 15. December 1884 — Rigsdagstidenden for 1884—85, Tillæg B., Sp. 229—30 — og Folketingets Finansudvalg erklærede vedrørende det ene af disse Forslag ikke at skulle modsætte sig, 2) at Bidraget til Sygeplejeforeninger, saaledes som i Fjor foreslaaet, forhøjes med indtil Halvdelen, naar Uddannelsen sker i København under Tilsyn af Foreningen „Det røde Kors“, jfr. Udvalgets Ordførers Tale i Folketingstidende Spalte 604—605.

3) Det tredje Ændringsforslag, hvorefter der skulde kunne ydes Bidrag til Etablering af allerede uddannede Sygeplejersker, vandt derimod heller ikke da Tilslutning, lige saa lidt som da det paany blev foreslaaet paa Finanslovforslagene for Finansaarene 1887—88, 1888—89, 1889—90 og 1890—91, se henholdsvis Rigsdagstidenden for 1886—87, Tillæg A., Sp. 705—706 og Tillæg B. Sp. 483—484, Rigsdagstidenden for 1887—88, Tillæg B., Sp. 207—208, Rigsdagstidenden for 1888—89, Tillæg B., Sp. 1179—80 og Rigsdagstidenden for 1889—90, Tillæg B., Sp. 387—388. Den vedtagne anden Ændring optoges i de aarlige Bekendtgørelser, henholdsvis af 12. Maj 1885, 9. April 1886 o. s. v. indtil Bekendtgørelse af 28. April 1906, i hvilke den oprindelige Begrænsning i Kravet om aarlige Indberetninger til de første 2 Aar fjernedes ved Bekendtgørelse af 26. April 1888, men hvori der iøvrigt ingen Forandringer skete, ikke heller ved det